

Ріка Дунаєць, кордон Польщі та Словаччини

Мені часто сниться вода. У моїх снах вона стрімка і темна, завжди таїть загрозу. Часом я вдивляюся в неї, і на мене тисне відчуття безпорадності та приреченості. Часом я захлинаюся уві сні, різко сідаю на ліжку і роблю відчайдушний вдих. Моє серце калатає, кілька хвилин я не можу повірити, що мої легені працюють. Я сподіваюся, що не кричала крізь сон і не розбудила батьків, бо моя мама буде хвилюватися.

Її тривога — липке відчуття, від якого мені тісно, гидко, незручно. Я мрію про той момент, коли зможу вирватися з її лещат. Ще один клас, усього один... Вона б залюбки тримала мене в кімнаті з м'якими стінами, але оскільки це нереально, то контролює кожен мій рух. «Де ти? З ким? Коли будеш вдома?» Ненавиджу її питання, її дзвінки, ненавиджу погляди друзів у цей момент. Їм прикро, незручно чи смішно. А я почуваюся жалюгідною.

Учора я вирішила, що з мене досить. Мама влаштувала скандал, що не пустить мене з класом до Польщі. Раніше мама погодилася і вони з татом оплатили поїздку, я не вірила своєму щастю. Аж тут за день до виїзду організатори написали, що програма змінилася: замість чергового замку нас повезуть на сплав Дунайцем. Я й сама не дуже зраділа цій зміні, але

реакція мами вибила в мене землю з-під ніг. Вона верещала, що хай пропадають гроші, але я нікуди не їду, і не наводила жодних аргументів. Виглядала цієї миті абсолютною психічкою. Тож я вирішила боротися. Здавалося, сусіди скоро викличуть поліцію через наші крики, але врешті батько розрулив ситуацію. Він заварив нам з мамою по чашці м'ятного чаю, а потім зачинився з нею на кухні. Я певний час слухала її вереск і його заспокійливі репліки, а потім вирішила, що моїй менталочці досить, і пішла потусити у віртуалі.

Уже кілька років ігри були моїм порятунком. Тут я потрапляла в авантюри, втікала від бандитів, билася з монстрами, тут я гинула і відроджувалася. Я була вільною, сміливою, сипала сарказмом. Тут була окрема тусівка, яка не перетиналася з моїми реальними друзями, не здогадувалася про мої проблеми, і це було невимовно круто.

Перед грою я зайшла в наш чат у дискорді, але до гри руки не дійшли, бо в чаті відбувалося щось цікаве. Друзі домовлялися, що будуть скидати фотки зі стрьомних локацій в усьому світі! Оце вау! Але перша хвиля захвату швидко минула і моє серце стиснулося. Невже і в цій тусівці я стану аутсайдером? Яке стрьомне фото я зможу закинути в чат? Із бездомним дядь Сашею, який виглядає жахливо, а сам рятує кошенят і загублені речі? Пф-ф-ф. Я гортала фотки друзів і намагалася щось вигадати.

До кімнати зайшов тато.

— Алісо? — його голос, як завжди, був м'яким. — Ми з мамою знайшли фото плотів та інформацію про сплави. Оскільки це не каяки, а стабільний величезний пліт, мама погодилася тебе відпустити на екскурсію і

на сплав. Тільки, будь ласка, будь обережною. І не кажи більше мамі таких образливих слів. Вона просто дуже тебе любить та оберегає.

Аж серце закалатало — тож все-таки їду! Я нешироко попросила вибачення, бо не розуміла, чому мама спаскудила мені весь вечір, примусила нервуватися, а вибачатися маю я. Де в цьому світі справедливість? Ми повечеряли, я під пильним контролем мами закінчила пакувати валізу, а потім знову зайшла в чат.

☼ Хеллоу. Я теж у грі. У п'ятницю кину селфяк у гірській ріці.

☼ *Серйозно? І що в цьому страшного?!*

☼ Вона дуже швидка і холодна.

☼ *І це буде видно на фото?*

☼ Повір мені, буде. Гугл каже, що вода 11 градусів.

☼ *Давай, тільки щоб усе по-чесному.*

Знову есемес від мами.

☞ Ви вже проїхали кордон?

☼ *Ще ні, тут черга.*

Це, певно, соте повідомлення від неї.

Сонце світить у вікно автобуса, від спеки немає чим дихати. Протираю очі. Усю ніч я крутилася і мучилася від безсоння, навіть думала видалити те дурне повідомлення в чаті. Звідки взялася ідея лізти в річку? Десь я це читала, здається, в «Масках чужих ролей». Там героїня взагалі стрибала з мосту, безглуздість її вчинку мене бісила і захоплювала одночасно. Тоді я й мріяти не могла, що теж вирушу із класом на екскурсію до Польщі... І теж влипну в такий челендж. Хоча ні, з мосту я не стрибати-му. Зайду біля берега, зроблю одне селфі — і все.

— Олю, ти щось читала про цю річку, яку нам докинули в програму? — штурхаю подружку.

Оля обожнює подорожі й хоче вчитися на гіда, тому невеличка лекція мені забезпечена:

— О так, сплав Дунайцем — дуже популярна розвага. Ми будемо плисти вісімнадцять кілометрів між гір, краєвиди там шикарні. На одному березі Польща, на другому вже Словаччина. Плотами керують флісаки, місцеві дядьки в народних костюмах. Ще там є прикольні легенди, ну як завжди, кожна скеля щось означає. Мені про кривавих монахів сподобалась.

— Ого! Звучить кріпово!

— Вони жили в Червоному Кляшторі на південному березі і примушували селян пахати з ранку до ночі. Не просто примушували, а били та знущалися з них. Якось про це дізнався король, переодягнувся в бідняка і типу прийшов на роботу не на світанку, а пізніше, то вони йому вломили 25 кийків.

— Капець! Оце жесьть!

Оля вміє розповідати, тож усі однокласники вже дивляться на нас і прислухаються.

— Ну, як ви можете здогадатися, після цього монахи жорстко відгребли. Приїхало військо, більшість монахів забрали, і їх уже ніхто не бачив, а найжорстокішого замурували в келії і залишили маленьке віконце. Він просив їсти, а йому кидали каміння, бо всі селяни його ненавиділи.

— Я б подивився такий фільм! — хлопець на передньому сидінні, мій краш, запускає пальці у волосся. — Оль, давай ще.

— Та інші легенди не такі прикольні. Був якийсь чувак, який втікав від погоні й типу перестрибнув річку, хоча це нереально...

— Чого? — дивуюся. — Гірські річки ж неглибокі. Як цей... наш Черемош.

Звідки в моїй голові ця назва? Чому мене раптом пробирає морозець?

— Пф, Дунаєць має глибину до 12 метрів і кілька метрів ширини. Подивилася б, як ти стрибнеш.

Оля задоволена, ще б пак! Дівчата і хлопці з найближчих рядів не зводять з неї очей. А я знову почувуюся нікчемою. Від думки про челендж тепер геть недобре. Я точно зможу зайти в річку такої глибини? Чи, може, сфоткатись на тлі того кляштору і написати про кривавих монахів? Ні, таким нікого не вразиш...

Автобус нарешті рушає. Я намагаюся не думати про челендж і відгортаю пасмо, що прилипло до спітнілого чола. Якось буде.

Цієї ночі мій кошмар реалістичний як ніколи. Я чую плескіт, а потім занурююсь під воду, усі звуки зникають. Відчуваю дно, воно слизьке і холодне, мені ніяк не вдається стати на ноги. Мене паралізує страх. Аж раптом лунає крик:

— Макс!

Прокидаюся і спочатку не можу зрозуміти, де я. Перед очима все пливе, я знову падаю на подушку. Крізь тонку фіранку проникає місячне світло, на сусідніх ліжках сидять перелякані Оля і Дана.

Дана — новенька, прийшла до нашого класу лише місяць тому. Вона відморожена якась. Але, схоже, завтра кпинити будуть не з неї, а з мене.

— Ну ти й налякала! — Оля роздратовано тре обличчя. — Цікаво, що ж це за Макс, через якого ти видаєш такі звуки?

— Який Макс? — мій голос хрипне.

— Тобі видніше. Спочатку стогнеш, потім кличеш його...

— Я нікого не кликала! — переводжу погляд на Дану, яка непорушно дивиться на мене.

У темряві не можу роздивитися вираз її обличчя.

— Угу, звісно! Все, давай спати.

Оля роздратовано відвертається до стіни, а я тільки зітхаю. Мало було кпинів через мамині дзвінки, тепер мене дражнитимуть ще й через кошмари.

Зранку ліжко Олі порожне. Цікаво, чи вона вже розповідає однокласникам про мою ганьбу? Зате Дана на місці, розчісує довгезелзне чорне волосся і незмигтно дивиться на мене.

— Чого тобі? — кидаю їй, застеляючи ліжко.

— Ти вже була там, — її голос безбарвний і спокійний. — А той, хто там був, завжди має частку того світу в собі. Тому він тебе кличе.

— Що ти верзеш?! — моє серце калатає, я відсахаюсь від неї і вилітаю в коридор.

Від сніданку і до сплаву Оля спілкується з Міланою, а я залишаюся в товаристві Артема. Він флегматичний і нудний, але зараз мене така компанія влаштовує. Коли ніхто не штурхає і не питає, чого я ніби в'юн на пательні, це добре. Артем ділиться зі мною водонепроникним чохлом для телефона: «Я про всяк випадок узяв два». Якщо це спроба підкотити до мене, то дивнішого подарунка від хлопця я ще не бачила. Автобус везе нас серпантинном, хлопці попереду регочуть із назви села, у якому починається сплав.

Гірське повітря свіже і холодне, не скажеш, що літо. Коли ми підходимо до пристані, сонце закривають чорні хмари. Я кам'яню від звуку води і забуваю дихати — ніби всі нічні кошмари враз тиснуть мені на груди. Ріка шумить і піниться, вода в ній буро-зелена і до

біса стрімка. Може, сказати, що я не попливу, поки не пізно? А ще ж маю зробити селфі...

Інші групи перед нами сідають у пласкі широкі човни, на яких спереду примотане гілля смерек, а чоловіки в яскраво-синіх камізельках допомагають туристам. Це все виглядає дуже цікаво і колоритно, однак мені зараз геть не до місцевих традицій. Я роблю кілька кроків кам'яними сходами до води. Каміння під ногами чорне і слизьке. Як у моєму сні.

— Алісо, наверх! Ми ще не сідаємо! — лунає голос класної.

Так, тут я, напевно, не зроблю селфі. Треба відійти. Керівничка відпускає кількох дівчат у туалет, я йду за ними. Вони звертають до будівлі з касами, а я крокую вздовж ріки. Здіймається вітер, удаліні гримить. Добре, що я одягла худі. Погано, що одягла шорти. Ноги вкриваються сиротами.

Далі від пристані людей майже немає. Троє флісаків збирають човен, який складається з довгезелзних секцій. Схоже, кожна секція виточена з окремого стовбура. Переводжу погляд на річку. До неї веде похилий бетонний спуск, за яким відразу глибока вода. Не найкращий варіант, але бетон принаймні не слизький. Поки флісаки не дивляться, підбігаю по схилу до води, роблю швидко селфі й відстрибую. Один із чоловіків помічає мене і щось гукає. Слів я не розбираю, та, судячи з тону, він свариться. Я мчу назад, шпортаюсь і ледь не падаю. Тільки розбитих колін мені бракувало! У голові звучить мамин голос, який промовляє: «Ну ти як завжди! А потім ще дивуєшся, чого я за тебе переживаю». Колись я вдарилась об парту, і Дана сказала, що це я підсвідомо себе караю. Я роблю кілька глибоких вдихів, жену геть думки про свою незграбність і самопо-